

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὺς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 1 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 9

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

—Ναί, ἐπιθύρουν ἓνας γέρος ψαῖς.
μὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ περῶσσι τὸν Γαλαξίον Βράχον;

—Σιωπή, εἶπε τρίτος· ἡ Μαριάννα
εἶν' ἰδῶ καὶ μᾶς ἀκούει.

Ἀλλοίμονον! Ἡ δυστυχὴς Μαριάννα
τ' ἀκούσεν ὅλα. Χλωρὴ, ἀκίνητη, μὲ
τὴν ἔκφρασιν φανερὰς ἀγωνίας εἰς τὸ
πρόσωπον, ἐρευνοῦσε τὸν ὁρίζοντα.

—Ἐνα πανὶ ἔστ' ἐν νησὶν Μοδέξ!
ἐφώναξεν ἓνας ναύτης, ὁ ὅποιος
εἶχε τηλεσκοπίον.

Ἡ Μαριάννα ἔτρεξε πρὸς
αὐτόν.

—Κάμε μου τὴ χάρι νὰ
ἰδῶ! τοῦ εἶπε.

Καὶ κολλήσασα τὸ ὕψος τῆς
μάτι εἰς τὸ γυαλί, ἐκύτταζε μὲ
ἀγωνίαν ἀπερίγραπτην.

—Εἶνε ἡ βάρκα τοῦ Ἀντώνη
νῆ!! ἐφώναξε.

—Φτάνει νὰ μπορέσῃ νὰ πλη-
σιάσῃ! εἶπε σιγαῶς ὁ γέρος ψαῖς.

—Γὰ νὰ ἰδῶ καὶ ἐγώ, εἶπε
μία ἄλλη γυναῖκα, τῆς ὁποίας
ὁ ἄνδρας ἐκυβερνοῦσε τὴν τρί-
την βάρκαν, —ἐκείνην ποῦ οὔτε
εἶχε φανῇ, οὔτε ἠκούσθη τίποτε
δι' αὐτήν.

—Καλὲ εἶνε ἡ βάρκα τοῦ
Ἀντώνη! ἐβεβαίωσεν ὁ ψαῖς,
κυττάζας μὲ τὸ τηλεσκοπίον.

—Παναγία μου καὶ Κυρά
μου, φύλαγε τὸν ἄνδρα μου!
προσηύχετο ἡ Μαριάννα.

Μὲ ὅλην τὴν κακοκαιρίαν, ἡ
βάρκα ἐπλησίασε γρήγορα. Σὲ
λίγο ἠμποροῦσαν νὰ διακρίνουν
τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶχε μέσα.
Ἦσαν τρεῖς. Φεύγων ὁ Ἀντώνης,
εἶχε πάρῃ μαζί του τὸν τα-
κτικόν του ναύτην, ἓνα μοῦτσον,
καὶ τὸν Τζανῆν.

Πότος λοιπὸν εἰσέειπε;

Μὲ τὸ μάτι κολλημένον εἰς

τὸν φικὸν τοῦ τηλεσκοπίου, ἡ Μαριάννα
ἐπροσπαθοῦσε νὰ διακρίνῃ ποῖος καὶ ποῖος
ἦταν εἰς τὴν βάρκαν. Ἀλλὰ πλησίον
τῆς, τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα μερικῶν
γυμνασμένων θαλασσιῶν, εἶχεν ἤδη
ἀνακλῦψῃ ὅτι ὁ Ἀντώνης δὲν εὕρισκετο
μὲ τοὺς συντρόφους του. Καὶ ὁ ναύτης
τοῦ ἐπίσης ἔλειπεν... Εἰς τὴν βάρκαν
δὲν ἦταν παρὰ ὁ μοῦτσος, ὁ Τζανῆς καὶ
ἓνας ἀπὸ τοὺς ναύτας τῆς ἄλλης βάρ-
κας ποῦ ἐπεριμένετο...

Τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνίαν, ἡ Μαριάννα
ἐρωτοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τοὺς περιστα-
μένους. Τὰ καταλυπημένα πρόσωπα

τῶν τῆς ἐφάνερον τὴν σκληρὰν ἀλή-
θειαν. Καὶ ὅμως ἤθελεν ἀκόμη νὰ μρι-
βάλλῃ... Μὲ τὴν τρέμουσαν χεῖρά της
ἐξαναπῆρε τὸ τηλεσκοπίον...

Χίλιες φορὲς ἡ βάρκα ἐκινδύνευσε
νὰ βυθισθῇ ἀπὸ τὰ ἄγρια κύματα, ἢ νὰ
συντριφθῇ ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους. Κα-
θήμενος εἰς τὴν πρύμνην, ὁ Τζανῆς ἐ-
κρατοῦσε τὸ δοιάνι. Μ' ἓνα μανδῆλι εἶ-
χε δεμένον τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὸ
ἀριστερόν του χέρι, ἀκίνητον, ἐφαίνετο
ὡς δεμένον εἰς τὴν βλοῦζαν του. Ὁ
ἄλλος ναύτης ἐπρόσχε τὰ πανιά. Ὁ
μικρὸς μοῦτσος, ὁ ὅποιος ἦτο μόλις

δώδεκα χρόνων, τὸν ἐβοη-
θοῦσε, καὶ μ' ἓνα ξύλινον
κουβᾶν ἄδειαζε τὸ νερὸν
ποῦ ἐπλημμύριζε τὸ σκάφος.

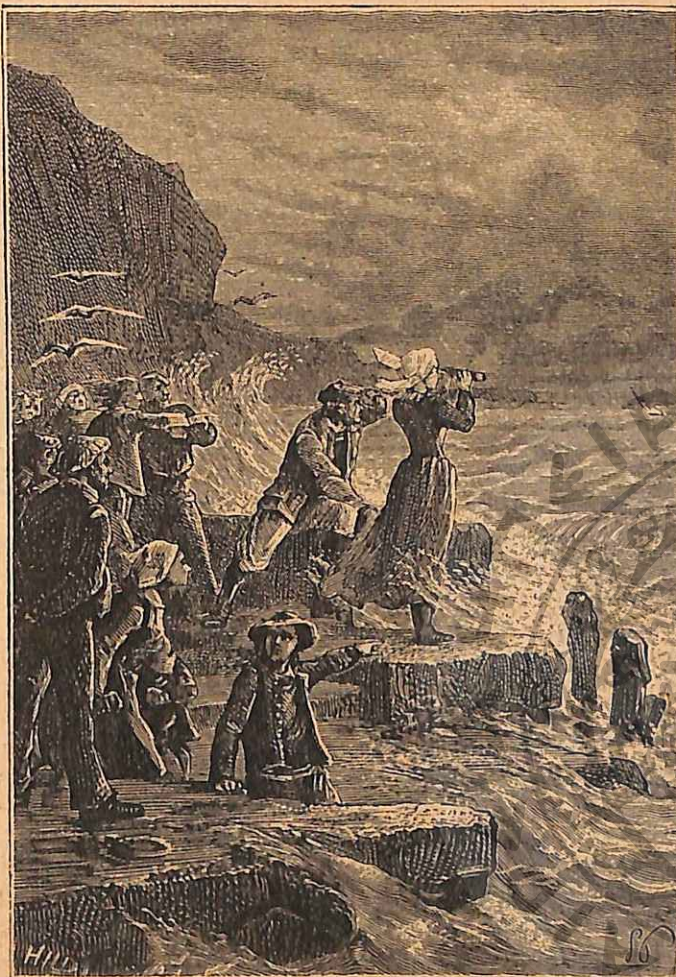
Τελος πάντων ἡ βάρκα
ἄραξε, καὶ ὅλοι ἐτρέξαν πρὸς
τοὺς ναύτας.

—Ὁ ἄντρας μου! ἐφώ-
ναξεν ἡ Μαριάννα ἀπλό-
νουςα τὰ χέρια πρὸς τὸν
Τζανῆν.

—Ὁ Θεὸς μᾶς τὸν ἐ-
πῆρε! ἐπιθύρουν ὁ ναύτης.
πλαίων σαν παιδί.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα
ἐβγαλε μίαν φωνὴν ποῦ ἐξέ-
σχισε τὸν λαιμόν της.

—Πέθανε σαν γεναῖος
καὶ ἄξιος ναύτης ποῦ ἦταν!
ἐξακολούθησεν ὁ Τζανῆς μὲ
ζωηρότητα. Θέλησε νὰ βοη-
θῇ τοὺς συντρόφους του,
ποῦ ἡ βάρκα τοὺς ἐβούλια-
ξε. Καθὼς ἐσκυφε γιὰ νὰ
ρίξῃ τὸ σχοινὶ εἰς ἓνα δυστυ-
χισμένον ποῦ ἐπνίγετο, πᾶρ-
τον ἐστὶ θάλασσα. Πέφτω
καὶ ἐγὼ κατέπι του, ἀλλὰ πῶ
νὰ τον εὔρω!... Τὸ χῦμα
μ' ἐρρίξεν ἐπάνω εἰς τοὺς
βράχους· ἐπειτα, καθὼς ἐ-
γύρισε πίσω, μὲ ξανάφερε
ἐστὶ βάρκα, καὶ τὸ καλὸ
αὐτὸ παιδί μ' ἐτράβηξε καὶ
μ' ἔσωσε. — ἐπρόσθεσε δεῖ-

Εἶνε ἡ βάρκα τοῦ Ἀντώνη!! (Σελ. 65, στ. α'.)

χων τὸν ναύτην τῆς ἄλλης βάρκας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠμίλουσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν χῆραν τοῦ ναυτοῦ, τὸν ὅποιον ὁ Ἀντώνης ματαίως εἶχε προσπαθήσῃ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ὁ δὲ μοῦτσος ἦτο υἱὸς τοῦ. Εἶχε περάσῃ τὰ δύο τοῦ χέρια εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μητέρας τοῦ καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ὁ Τζανῆς καὶ μερικοὶ γείτονες ἐπῆγαν τὴν Μαριάνναν εἰς τὸ σπῆτι τῆς. Καθὼς ἐμβόηκεν εἰς τὴν καλύβαν, ὅπου ποτὲ πλέον δὲν θὰ ξανάβλεπε τὸν Ἀντώνην, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ καὶ νὰ τραβοῦμαιλλεται.

Τὰ ἄθωα χὰδια τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια ὁ Τζανῆς εἶχε σπρώξῃ ἐστὶν ἀγκαλιά τῆς, τὴν ἔκαμαν ἐπιτέλους νὰ χύσῃ τὰ δάκρυα ποῦ τὴν ἐπνίγαν. Ἐνωσε τὰ τρία ἀγαπητὰ κεφαλάκια καὶ τα ἔσφιξεν ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν τῆς, μὲ κλάμματα καὶ μὲ φιλία.

Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιά δὲν ἤμπορουσαν νὰ πιστεύσουν τὴν συμφορὰν τῶν. — Ὁ πατέρας θὰ γυρίσῃ! ἔλεγεν ὁ Ἀνδρῆκος.

— Ὡ, ναί! ἐβεβαίωνεν ἡ Ροζαλία. Ἡ Διονυσία ἔκλαιγε σιωπηλῇ. Ἡ Μαρούσα, ἀπαρηγόρητη, ἤθελε νὰ εἶχεν ἀποθάνῃ αὐτὴ ἀντὶ τοῦ καλοῦ Ἀντωνίου.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ Μαριάννα ἀπῆλθε νὰ τῆς διηγηθῇ ὁ Τζανῆς ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ δυστυχήματος, ποῦ τὴν ἔκαμε χῆραν.

— Ὁ Ἀντώνης εἶνε ἐστὸν οὐρανὸν με τοὺς Μάρτυρας καὶ με τοὺς Ἁγίους! εἶπεν ἀφοῦ ἄκουσε τὴν διήγησιν· θὰ τὸν ξαναῤῥω ὅταν αὐτά, — καὶ ἔδειξε τὰ παιδιά, — θὰ μποροῦν νὰ ζήσουν καὶ χωρὶς ἐμεῖς.

— Ναί, Μαριάννα, ἀπεκρίθη ὁ Τζανῆς· ὅμως ὁ Θεὸς θὰ ἔκαμνε καλλίτερα ἂν ἔπερνε μένα στὴ θέσι τοῦ καίμενου μας τοῦ Ἀντωνίου...

Ἡ Μαριάννα ἦταν γυναῖκα γενναία. Ἡ εὐσέβειά τῆς καὶ ἡ στοργὴ τῆς πρὸς τὰ παιδιά, τῆς ἔδωσαν δύναμιν νὰ κυριεύσῃ τὴν λύπην τῆς. Εἰς τὴν περιστασιν αὐτήν, ἡ Διονυσία καὶ ἡ Μαρούσα ἐδείχθησαν καλὰ καὶ ἀφωσιωμέναι. Αὐταὶ ἐσιγύρισαν τὸ σπῆτι, ἐμαγείρευαν, ἐπεριποιήθησαν τὰλλα παιδιά, καὶ τέλος πάντων ἔδειξαν, διὰ νάντικαταστήσουν τὴν δυστυχῆ μητέρα, ἐξυπνάδαν καὶ δεαστηριότητα, ποῦ συνεκίνησε πολὺ τὸν Τζανῆν καὶ τὴν Μαριάνναν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀνδρῆκος ὁ καίμενος ἔκαμνε ὅτι ἤμποροῦσε τὰ ἀγόρια ὁμῶς δὲν ἔχουν πάντοτε τὴν πρῶτην ἐκείνην ἐξυπνάδαν τῶν κοριτσιῶν. Ἐπειτα ὁ θάνατος τοῦ πατέρα τοῦ τὸν εἶχε βυθίσῃ ὡς εἰς νάρκην, τὸν εἶχεν ἀλαλιάσῃ. Ἡμέρες ὁλόκληρες τὶς ἔπερνούσε μὲ τὸν Κιντοῦ εἰς τὴν ἀκρογιά-

λίαν, ζητῶν τὸν ἀπόντα ἀπὸ τὰ κύματα ποῦ τὸν εἶχαν καταπιῇ, καὶ ἐρευνῶν μὲ τὸ βλέμμα ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ διαστήματος. Ἡ Μαρούσα ἐπῆγαινε καὶ τὸν ἔπερνε τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Τὴν ἀκολουθοῦσεν, ἀλλ' ἄμα ἔπαυεν ἢ ἐπίβλεψις, ἐγύριζε πάλιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ. Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μία μόνον λέξις ἔδρανε: « Πατέρα! »

Τὸ κακόμοιρο!... τώρα μόλις ἐννοοῦσε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ποῦ εἶχε πάθῃ... Ἡ Διονυσία, ἂν καὶ μικροτέρα, τὸ ἐννοοῦσε καλλίτερα. Σωστή γυναῖκα πλέον κατὰ τὴν ψυχὴν, εὕρισκε, διὰ τὴν παρηγορῇ τὴν μητέρα τῆς, λόγια καὶ χάδια πολὺ ἀνώτερα τῆς ἡλικίας τῆς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐθύς, ὁ Τζανῆς ἄρχισε νὰ ἐργάζεται, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς βλάβας ποῦ εἶχε πάθῃ ἡ βάρκα τοῦ Ἀντωνίου. Καὶ ὅμως ὁ καλὸς ναύτης δὲν εἶχε πάθῃ ὀλιγωτέρας καὶ αὐτὸς... Εἶχε μίαν μεγάλην τρύπαν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὸ ἀριστερόν τοῦ χέρι ἦτο γεμάτον πληγὰς· ἀλλὰ τὸ θάρρος τοῦ τοῦ ἔδιδε δυνάμεις· δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ φίλου τοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας, ἡ βάρκα ἦτο ἐτοιμὴ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ὁ Τζανῆς ἀνεχώρησε διὰ ψάρευμα μ' ἓνα ναύτην ποῦ εἶχε μισθώσῃ, καὶ μὲ τὸν μικρὸν μοῦτσον ποῦ συνώδευσεν συνήθως τὸν δυστυχῆ Ἀντώνην καὶ ποῦ ὀλίγον ἔλειπε νὰ πνιγῇ μαζί τοῦ. Ἀλλοίμονον! τὸ παιδί ἔπρεπε νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί τοῦ, καὶ ἔμβαينه πάλιν εἰς τὴν βάρκαν μὲ γενναϊότητα, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ καθήκον τοῦ.

Ἐπάρχουν πολλὰ λυπηρὰ πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον· ἀλλὰ καὶ πόσοι ἡρωῖμοί, πόσοι εὐγενεῖς πράξεις ποῦ μένουν κρυμμένοι! πόσοι ὑπάρξεις γεμάτοι θάρρος καὶ αὐταπάρνησιν, ποῦ ἔπρεπε νὰ μᾶς χρησιμεύουν ὡς παράδειγμα!

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὸ πρῶτον τοῦ ψαρεύματος τοῦ Τζανῆ ἀνῆκεν ὁλόκληρον εἰς τὴν οἰκογένειαν Μοράνδου. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ εἶχε γίνῃ ἰδική τοῦ. Ὁ ναύτης ἀνεδέχετο τὴν ἰσπῶν ἐντολὴν νὰ προστατεύσῃ τὰ ὄρφανά, ὡς ἐὰν ὁ πατέρας τῶν εἶχε προφθάσῃ, ἀποθνήσκων, νὰ τοῦ τὴν ἀναθήσῃ.

Διὰ νὰ εἶνε πλέον ἐλεύθερος, ἐγκατεστάθῃ εἰς μίαν καλύβην ἐκεῖ κοντά. Ἐτρωγεν εἰς τοῦ Μοράνδου, ἀλλὰ συχνότερα εὕρισκετο εἰς τὸ πέλαγος παρὰ εἰς τὴν στερεάν. Ἐπειδὴ ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους καὶ ἱκανοὺς ἐκείνους ναυτάς, τοὺς ὁποίους κάθε πλοίαρχος ἐπιθυμῇ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ πλοῖόν τοῦ, εὐκόλα ἐπέτυχεν ἀπὸ τὸν πλοίαρχον τοῦ Ἀργναίου τοῦ τῆς, ἄδειαν νὰ μείνῃ εἰς τὸ Λαμμοδεῖς ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ ἔφευγε τὸ πλοῖον.

Ὅλον τὸν καιρὸν ποῦ τοῦ ἄφινεν ἐλεύθερον τὸ ψάρευμα, ἐφρόντιζε διὰ τὰ ὄρφανά καὶ τὴν μητέρα τῶν.

Ἦστερ' ἀπὸ ἓνα μῆνα, ὅταν ἦλθε πιά ὁ καιρὸς διὰ νὰ φύγῃ, ἐρώτησεν ἓνα βράδυ τὴν Μαριάνναν, τί ἐλογάριαζε νὰ κάμῃ ὅταν δὲν θ' ἦτο αὐτὸς ἐκεῖ, διὰ νὰ κυβερνᾷ τὴν ψαρέβαν.

— Σοῦ το εἶπα, ἀπεκρίθη ἡ χῆρα· θὰ προσπαθῶ νὰ νοικιάσω τὴ βάρκα ἐστὶν ναύτην μᾶς, ποῦ εἶνε καλὸς ἄνθρωπος. Θὰ ψαρεύῃ καὶ θὰ μοῦ δίνη τὰ μισά.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Τζανῆς, εἶνε τὸ καλλίτερον ποῦ μπορεῖς νὰ κάμῃς. Ἀμὲ τὸ παιδί!

— Ὁ Ἀνδρῆκος;

— Μάλιστα, ὁ Ἀνδρῆκος... Τί κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις; Δὲν συλλογίζεσαι, καίμενη Μαριάννα, ὅτι τὸν ἐρχόμενον μῆνα θὰ κλείσῃ τὰ δέκα; Γιὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ, εἶνε ψηλὸς καὶ γερός. Μπορεῖ νὰ ἐμβῇ ἀπὸ τώρα σὲ καράβι.

— Μὰ εἶνε πολὺ μικρὸς...

— Ἐγὼ ἐστὶν ἡλικία τοῦ ἡμῶν μοῦτσος.

— Μὴ μοῦ τὸν πάρῃς ἀκόμα, Τζανῆ. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη τώρα!.. Ἄφησε μοῦ τὸν καὶν δυο-τρία χρόνια. Ἐπειτα, φοβᾶμαι τὴ θάλασσα.

— Δὲν ἔχεις δίκιο, Μαριάννα· ξεύρεις πολὺ καλά ὅτι ὁ πατέρας τοῦ ἦθελε νὰ τὸν κάμῃ ναυτικόν.

— Δυστυχία μου! ἐφύρτισεν ἡ μητέρα.

— Ὁ Ἀνδρῆκος εἶνε πολὺ καλὸ παιδί, εἶπεν ὁ Τζανῆς· ἀλλὰ φοβᾶμαι μὴ γίνῃ ὀκνηρός.

— Ἐγὼ πταίω.

— Δὲν λέγω ὅχι· ἀλλὰ καὶ ὁ χαρακτῆρας εἶνε νὰ κάμῃ πολὺ. Ἀς φάγῃ λίγο ψωμί μὲ ἔδρωτα, καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ τὸν ὠφελήσῃ. Τελος πάντων, ἀρκετὰ εἶπαμε γιὰ σήμερα. Τὰ ξαναλέμε ὕστερ' ἀπὸ ἓνα χρόνο.

— Ναί, σ' ἓνα χρόνο! Ὁ γυρίσῃς, ἔ;

— Χωρὶς ἄλλο. Ἀκουσέ με ὁμῶς:

Πρέπει νὰ συνειθίσῃς λίγο-λίγο τὸ παιδί στὴν τραχεῖα ζωὴ ποῦ θὰ κάμῃ. Διαφορετικὰ θὰ ὑποφέρῃ πολὺ. Σὰν εἶνε καλὸς καιρὸς, στέλνε τὸν ἐστὶν ψάρεμα μὲ τὴ βάρκα. Σὲ κανένα μεγάλο καράβι δὲν πέρνουν μοῦτσους ὁλωσδιόλου ἀγύμναστους. Μάθε τὸν ἀκόμα καὶ λίγα γράμματα. Τὰ γράμματα ὠφελοῦν εἰς ὅλα καὶ δὲν βλάπτουν εἰς τίποτε. Ἐλα, Μαριάννα, κάμε θάρρος, σκέψου φρόνιμα, καὶ μὴν κλαῖς τώρα σὰν παιδί.

— Δὲν μπορῶ, Τζανῆ... Ὅσῳ συλλογίζομαι τί μοῦ ἐστοίχισεν ὡς τώρα αὐτὴ ἡ θάλασσα!

Ὁ Τζανῆς παρηγόρησεν ὅπως μποροῦσε τὴν δυστυχῆ γυναῖκα. Θὰ ἔφευγε μετὰ δυο-τρεῖς ἡμέρας. Εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ἐκαινούργωσε τὴν βάρκαν, ἐδιόρθωσε τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ψαρεύματος καὶ

ἔχλεισε μὲ τὸν παλιν ναύτην τοῦ Ἀντωνίου τὴν συμφωνίαν ποῦ τοῦ εἶχεν εἰπῇ ἡ Μαριάννα. Ὁ ναύτης αὐτὸς, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Κωνσταντῆς, ἀνέλαβε νὰ διατηρῇ εἰς καλὴν κατάστασιν τὴν βάρκαν καθὼς καὶ τὰ δίκτυα, καὶ νὰ μοιράζεται τὸ πρῶτον τοῦ ψαρεύματος μὲ τὴν οἰκογένειαν Μοράνδου.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΥΛΟΓΟΣ ΑΠΟΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

πο ὀλίγου συνηθῆναι μὲ τὸν φίλον μᾶς Μικρὸν Ἀθηναῖον, ὁ ὁποῖος προκειμένου περὶ δύο προηγουμένων ἐπιστολῶν μου, μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: « Ἐγὼ ἔλεσα πολὺ μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Δεσποινίδος Παρουσῶν. Καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἐγὼ ἔλεσα περισσότερον μὲ τὰ ἑλληνικά της, — δηλαδὴ ὁ συλλογισμὸς τῆς Δεσποινίδος Παρουσῶν, — δὲν εἶνε ἐρῶς. Καὶ ὅμως ἐξέφρασε μίαν εὐλογον ἀπορίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ σκεφθῇ πολλὰ. « Ὁ γραμματισμένος — εἶπες, — δὲν πρέπει νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὸν ἀγράμματον; » Ναί· ἀλλὰ ὅχι μόνον κατὰ τὴν γλῶσσαν. Πρέπει νὰ διαφέρῃ κατὰ τὰς ιδέας, κατὰ τὰς αἰσθήματα, κατὰ τὸν ἀνθρωπισμὸν, κατὰ τὰς πραγματικὰς γνώσεις, κατὰ τὴν συμπεριφορὰν, κατὰ τὴν καλαισθησίν. Ἡ γλῶσσα εἶνε ἄλλο πράγμα· ἡ γλῶσσα δὲν εἶνε τὸ κυριώτερον. Καὶ διὰ νὰ πεισθῇς ἀμέσως, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ πολλὰ λόγια, πάρῃ παράδειγμα τοὺς ποιητάς μας: τὸν Σολωμὸν, τὸν Βαλαωρίτην καὶ τοὺς λοιποὺς μεγάλους ποιητάς. Ἐπάρχουν πλέον ἀνεπτυγμένοι ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτούς; εἶχε κανεὶς ὑψηλοτέρους ιδέας, εὐγενέστερα αἰσθήματα ἀπὸ αὐτούς; Ὁχι βέβαια. Καὶ ὅμως τὰ ἐξέφρασαν εἰς τὴν ἀπλουστεράν γλῶσσαν ποῦ ὑπάρχει, εἰς μίαν γλῶσσαν τόσο ἀπλῆν, ποῦ δὲν τὴν ἐμιλοῦμεν τώρα οὔτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι... Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἂν ἐσπούδαζε κανεὶς Ὀμηρον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το δεῖξῃ ὁμιλῶν ἐμνηρικά εἰς τὰ καλὰ καθόμμενα, καὶ ἂν ἐνόησε τὸν Θουκυδίδην, δὲν θὰ μᾶς πείσῃ περὶ αὐτοῦ, μεταχειριζόμενος τὰς λέξεις τοῦ. Ἐχομεν μίαν κοινὴν ἐμιλουμένην γλῶσσαν, ὅπως ὅλοι οἱ πολι-

παρὰ μὲ τὰ λογοπαίγνια τοῦ Ἰάσωνος, ὁ ὁποῖος βάζει κάτω καὶ τὸν Ἀναβίαν! Ἀλήθεια, εἶνε παράξενον καὶ ἀστειοτάτη παρρησία νὰ μιλᾷ κανεὶς σὰν βιβλίο, νὰ μεταφράζῃ εἰς τὸ ἀρχαῖον ὅλας τὰς κοινὰς φράσεις, καὶ νὰ μεταχειρίζεται ὑποτακτικὰς μὲν καὶ νὰ προσέχῃ μήπως τοῦ πέσει κανένα νῖ ἀπὸ τὴν αἰτιατικήν. Καὶ ὅμως... ἂν καλοεξετάσῃ κανεὶς τὸ πρᾶγμα, θὰ εὕρῃ ἴσως ὅτι ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν... δὲν ἔχει καὶ ὁλωσδιόλου ἄδικον. Τί λέτε καὶ σεῖς;

« Δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ τίποτε, ἂν δὲν ἀκούσω πρῶτα τὴν ἰδέαν σου.

« — Μάλιστα! ἰδοὺ τί ἐννοῶ: Ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν ἐσπούδασεν, ἐτελείωσε τὸ Ἀρσάκειον, ἔχει δίπλωμα μὲ ἄριστα. Λοιπὸν εἶνε γραμματισμένη, ἡ ὁποία θὰ ἔλεγεν ἡ ἴδια, πεπαιδευμένη. Καὶ ἐγὼ υποθέτω, ὅτι θὰ εἶπε μὲ τὸν νοῦν τῆς: « Ὁ γραμματισμένος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὸν ἀγράμματον; Καὶ ἂν δὲν ἐμιλῇ διαφορετικὴν γλῶσσαν, τότε πῶς θὰ διαφέρῃ; Γιατί τόσα χρόνια ἐσπούδασα ἑλληνικά; Γιατί ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ τὰ ὁμιλῶ καὶ νὰ τὰ γράφω; Λοιπὸν θὰ τὰ ὁμιλῶ! Ἀδιάφορον ἂν οἱ ἄλλοι δὲν ἐμιλοῦν ἔτσι. Ἐπιτέλους, ὡς γραμματισμένη ποῦ εἶμαι, καὶ ἄριστος ὡς μάλιστα, ἂς δώσω ἐγὼ τὸ καλὸν παρά-

δειγμα. Θὰ με θαυμάσουν, θὰ με ζηλεύσουν καὶ θὰ με μιμηθοῦν. » Ἐνα τέτοιον συλλογισμόν νομίζω ὅτι κάμνει ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν, καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι τὸν ἴδιον συλλογισμόν εἰμπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ κάθε γραμματισμένος.

« — Καὶ σοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ὁρθός; ἠρώτησα τὸν φίλον μᾶς.

« — Διατὶ ὅχι;... Ξεύρω καὶ ἐγώ;... »

« — Ἄν ὁ συλλογισμὸς ἦτο ὁρθός, εἶπα, τότε ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν θὰ εἶχε δίκαιον πληρέστατα! Καὶ ξεύρεις τί ἄλλο ἀκόμη; Κανεὶς δὲν θὰ ἐγελούσε μαζί της, διότι ὅλοι οἱ γραμματισμένοι θὰ μιλοῦσαν ἔτσι, καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο συνειθισμένον καὶ φυσικόν. Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Σὺ ὁ ἴδιος μοῦ ὁμολόγησες πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐγέλασες μὲ τὰ ἑλληνικά. Καὶ πιστεύεις ὅτι ἐγέλασαν ὅλοι τὸ ἴδιο. Κανεὶς γραμματισμένος, καὶ πολὺ πρὸ γραμματισμένος ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Παρουσῶν δὲν ἐμιλεῖ ἔτσι σήμερα.

Καὶ ἂν τυχὸν ἐμιλήσῃ, θὰ γίνῃ καταγέλαστος ὅπως καὶ ἐκείνη. Δὲν σοῦ λέγω, πάντα ὑπάρχει κάποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἐμιλουμένης γλώτσης τῶν ἀγράμπτων, καὶ τῆς ἐμιλουμένης τῶν γραμματισμένων. Ἀλλ' ὅταν ἡ διαφορὰ αὕτη ὑπερβαίνει τὰ ὅρια, ἡ ἐμιλία γίνεται ἀμέσως σχολαστικὴ καὶ γελοία. Αὐτὸ σημειώνει ὅτι ὁ συλλογισμὸς σου, — δηλαδὴ ὁ συλλογισμὸς τῆς Δεσποινίδος Παρουσῶν, — δὲν εἶνε ἐρῶς. Καὶ ὅμως ἐξέφρασε μίαν εὐλογον ἀπορίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ σκεφθῇ πολλὰ. « Ὁ γραμματισμένος — εἶπες, — δὲν πρέπει νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὸν ἀγράμματον; » Ναί· ἀλλὰ ὅχι μόνον κατὰ τὴν γλῶσσαν. Πρέπει νὰ διαφέρῃ κατὰ τὰς ιδέας, κατὰ τὰς αἰσθήματα, κατὰ τὸν ἀνθρωπισμὸν, κατὰ τὰς πραγματικὰς γνώσεις, κατὰ τὴν συμπεριφορὰν, κατὰ τὴν καλαισθησίν. Ἡ γλῶσσα εἶνε ἄλλο πράγμα· ἡ γλῶσσα δὲν εἶνε τὸ κυριώτερον. Καὶ διὰ νὰ πεισθῇς ἀμέσως, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ πολλὰ λόγια, πάρῃ παράδειγμα τοὺς ποιητάς μας: τὸν Σολωμὸν, τὸν Βαλαωρίτην καὶ τοὺς λοιποὺς μεγάλους ποιητάς. Ἐπάρχουν πλέον ἀνεπτυγμένοι ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτούς; εἶχε κανεὶς ὑψηλοτέρους ιδέας, εὐγενέστερα αἰσθήματα ἀπὸ αὐτούς; Ὁχι βέβαια. Καὶ ὅμως τὰ ἐξέφρασαν εἰς τὴν ἀπλουστεράν γλῶσσαν ποῦ ὑπάρχει, εἰς μίαν γλῶσσαν τόσο ἀπλῆν, ποῦ δὲν τὴν ἐμιλοῦμεν τώρα οὔτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι... Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἂν ἐσπούδαζε κανεὶς Ὀμηρον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το δεῖξῃ ὁμιλῶν ἐμνηρικά εἰς τὰ καλὰ καθόμμενα, καὶ ἂν ἐνόησε τὸν Θουκυδίδην, δὲν θὰ μᾶς πείσῃ περὶ αὐτοῦ, μεταχειριζόμενος τὰς λέξεις τοῦ. Ἐχομεν μίαν κοινὴν ἐμιλουμένην γλῶσσαν, ὅπως ὅλοι οἱ πολι-

τισμένοι λαοὶ τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία διαφέρει ἀπὸ τὴν γραφομένην γλῶσσαν, — ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν βιβλίων, — καὶ αὐτὴν ἐμιλοῦμεν ὅλοι, γραμματισμένοι καὶ ἀγράμματοι, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, καλοὶ καὶ κακοί. Τί εἴμεθα, τὸ δεῖχνει ἡ ἐννοία, ἡ οὐσία τῶν λεγομένων μας, καὶ ὅχι αἱ λέξεις. Δι' αὐτὸ ὁ συλλογισμὸς τῆς δεσποινίδος Παρουσῶν δὲν εἶνε ὁρθός, καὶ δι' αὐτὸ ἐγέλασαμεν ὅλοι μαζί της, καὶ γελάμεν μὲ ὅποιον ὁμιλῇ κατὰ τὸ σύστημά της, δηλαδὴ μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον μήπως μεταχειρισθῇ καμμίαν ἀπλῆν λέξιν, ἢ μήπως τοῦ φύγῃ κανένα νῖ.

« — Ὅταν γράφῃ ὁμῶς;

« — Ἀ! ὅταν γράφῃ τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἡ γραφομένη γλῶσσά μας εἶνε διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἐμιλουμένην. Αὐτὸ συμβαίνει παντοῦ, ἀλλὰ ἐδῶ, εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας, ἡ διαφορὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ γραφομένη γλῶσσα πρέπει νὰ εἶνε ὅση τὸ δυνατόν ἀπλουστερά καὶ νὰ πλησιάζῃ τὴν ἐμιλουμένην. Διότι τότε εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐκφρασθῇ καλλίτερα, ζωηρότερα, καὶ νὰ γίνῃ καταληπτὸς περισσότερον. Ὅπως ὑπάρχει ὁμιλία σχολαστικὴ, ἔτσι ὑπάρχει καὶ γραφικὴ σχολαστικὴ. Καὶ ὅπως γίνονται γελοῖοι ὅσοι ἐλληνίζουσιν ὅταν ἐμιλοῦν, ἔτσι γίνονται γελοῖοι καὶ ὅσοι τὸ παρὰ καίμουν ὅταν γράφουν. Πᾶν μέτριον ἄριστον! Ἰδοὺ μία παροιμία, ποῦ ἐφαρμόζεται παντοῦ καὶ πάντοτε, — ἐκ τὸς βέβαια ἀπὸ τοὺς βαθμούς, διότι τὸ μετρίως δὲν εἶνε ποτὲ ἄριστον... »

Αὐτὰ εἶπαμεν προχθὲς μὲ τὸν φίλον μᾶς Μικρὸν Ἀθηναῖον. Καὶ ἐπειδὴ ἀπαντοῦσα εἰς μίαν ἀπορίαν τοῦ, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη εὐλογος καὶ τὴν ὁποίαν ἴσως εἶχατε πολλοὶ, διὰ τοῦτο ἔχρικα καλὸν νὰ σὲς μεταδώσω τὴν συνομιλίαν μας.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Τζιτζικά, τί τερετίζεις; Πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ. Καὶ ταῦτιά μας τὰ σκοτίζεις. Μὲ τὴν ἴδια μουσική;

Ποῖός σου πιάνει, ποῖός σου σφίγγει. Τζιτζικά μου, τὸ λαρύγγι; Ὁ λαιμός σου δὲν πονεῖ; Ποῦ τὴν βρῖσκεῖς τὴ φωνή;

Σὺ, ποῦ σ' ἐψάλε τὸ πάλαι τῶν Ἀνακρεόντων λῦρα, τὴν ἀμέριμνόν σου μοῖρα. Στὰ κλαδιά τῶν δένδρων ψάλε.

Δὲν φροντίζεις πῶς θὰ φᾶς, Μόνο τὴν δροσιὰ ρουφᾶς, Κι' ἡ δροσιὰ δὲν θέλει πέφει. Σὰν δὲν τρῶς, τί θὰ χωνένης;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

[Ἐκ τοῦ ἀπὸ ἐκδοθέντος Δευτέρου Μέρους τοῦ «Φασουλῆ-Φιλοσοφου»]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Δέν παρηγορήθηκαν πολύ με τον περίπατό τους 'στο περιβόλι, κι' ανέβηκαν 'στο σπίτι. Έκει, καθώς ἐγύριζαν από δωμάτιο σὲ δωμάτιο, ἔφθασαν καὶ 'στο γραφεῖον τοῦ μπαμπᾶ των.

Ἐπάνω 'στο τζάκι, ἦταν δυὸ βάζα πολὺ εὐμορφα.

— Τί ὦρατο! φωνάζει ὁ Τάκης, καὶ πέρνει τὸ ἓνα γιὰ νὰ το κυττάξῃ ἀπὸ κοντά.

Ἐκεῖ ποῦ το ἐκύτταζεν, εἶτε ἀπὸ τὴν συγκίνησί του, εἶτε ἀπὸ ἄλλο λόγο, — δὲν ξεύρω πῶς, — τοῦ πέφτει ἔξαφνα ἀπὸ τὸ χέρι κάτω 'στο πάτωμα καὶ γίνεται θρύψαλα!

Ὁ μπαμπᾶς, μόλις ἀκουσε τὸν κρότο, ἔτρεξε.

— Ποῖος ἔσπασε τὸ βάζο; ἐρωτᾷ.

— Ἐμεῖς! ἀπαντοῦν μαζί καὶ τὰ δυὸ ἀδελφία.

— Καὶ πῶς το κατορθώσατε;

— Νά, ἔτσι! λέγει ὁ Τοτός.

Καὶ ἀρπάζει στὴ στιγμή τὸ ἄλλο βάζο, καὶ το ἀφίνει νὰ πέσῃ κάτω, ὅπου ἔγινε καὶ αὐτὸ χίλια κομμάτια!

Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτός παρηγορήθηκαν γιὰ τὴ στέρησι τῆς Λιλίκας, μετὰ τὴ ζημία που ἔκαναν καὶ μετὰ τὴν τιμωρία που τοὺς ἔβαλεν ὁ μπαμπᾶς. Γιατί ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι τοὺς ἄφισε νηστικούς, — κ' ἔτσι μπόρεσαν νὰ χωνέψουν καὶ τὰ ἄγουρα μέσπιλα ποῦ ἔφαγαν!

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

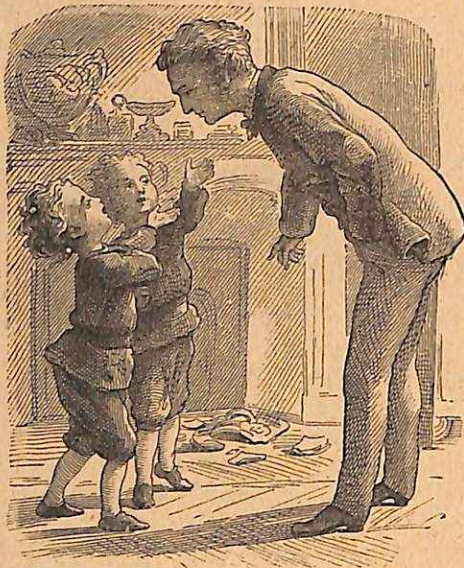
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— Εἴσαι ἡμερὴν σὰν τὸ ἀρνάκι, καὶ ὑπομονητικὴ σὰν τὸν Ἰώβ! ἀπήντησεν ἡ Χαρά Σόμφορν.

— Μὰ καὶ σύ; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, κοκκινίζουσα ὡς ταυτιά. Σὲ παρακαλῶ, Χαρά, μὴ με κολακεύῃς. Τόσον ὀλίγον καιρὸν ποῦ με γνωρίζεις, δὲν εἶδες παρὰ τὴν καλὴν μου ὄψιν. Νὰ ἤξευρες ὅμως τί κακὸν χαρακτῆρα ποῦ ἔχω! Κάποτε, ὅταν μοῦ ἐναντιόνοῦνται, με πιάνει θυμὸς φοβερός. Καλλίτερα νὰ σε προειδοποιήσω! διότι καμμίαν ἡμέραν εἰμπορεῖ νὰ με ἰδῇς ἔξαφνα πολὺ διαφορετικὴν ἀπ' ὅ,τι με ξεύρεις, καὶ νὰ παύσῃς νὰ με ἀγαπᾷς.

Δυστυχῆς Αἰμιλία! Τῆς ἐστοίχιζε πολὺ νὰ κάμνῃ τοιαύτην ἐξομολόγησιν

Ἦ, τί ἀργὰ ποῦ πέρασαν οἱ δύο αὐτοὶ μῆνες!

«Μοῦ δείχνετε τὸν Κάρολον, διὰ νὰ μου 'πῇτε βέβαια ὅτι ὁ καιρὸς μου δὲν ἐπῆγεν ὁλωςδόλου χαμένος. Ναί, εἰμπορεῖ ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ αἰσθάνωμαι συχνὰ νοσταλγίαν... Ἐξυμῶνεται ὅτι ὁ Κάρολος ἔχει μεγάλην κλίσιν διὰ τὰ μαθηματικά; Μόνος του ἔχει μάθῃ περισσότερα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου Δίκ. Ὅ, 'πῇτε ὅτι ὁ Δίκ εἶνε μόνον δεκατριῶν χρόνων; ἀλλὰ γὰρ συλλογισθῇτε καὶ πόσους καθηγητὰς εἶχεν! Ἐδεῖξεν εἰς τὸν Κάρολον τὰ ὀλίγα ποῦ ἤξευρε ἐγὼ, κ' ἔκαμε προόδους... μὰ προόδους καταπληκτικάς. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού τον ἐσυμπύθησεν ὁ δικαστὴς κ. Δάβενपोर्ट. Διατί ἐκπλήττεσθε; κανεὶς δὲν σας ἔκαμε λόγον περὶ αὐτοῦ; Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς συνέβη:

«Ἡ Χαρά, ἀστείρευμένη, διηγείτο εἰς τὸν κ. Δάβενपोर्ट, ὅτι διέρχονται ὥρας τῆς ἀνέσιώς μου, κάμνουσα ἀνταγωνισμὸν εἰς τὸν κύριον Σμάρτ τὸν διδάσκαλον. Τοῦτο ἐκίνησε τὴν περιέργειαν τοῦ δικαστοῦ νὰ γνωρίσῃ τὸν «μαθητὴν» μου Κάρολον. καὶ τώρα εἶνε φίλοι στενοί! Ὁ κ. Δάβενपोर्ट ἐνθουσιάσθη μαζί του, καὶ ὁ Κάρολος τώρα πετᾷ εἰς τοὺς οὐρανούς, διότι εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὅσα βιβλία τοῦ χρειάζονται, ἀφοῦ ὁ δικαστὴς ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν του ὅλην τὴν βιβλιοθήκην. Τοῦτο εἶνε εὐχάριστον ὅ, ὅλας τὰς ἐπέψεις, κ' εὐχάριστον πολὺ τὴν Χαράν, ποῦ ἔγινεν ἡ αἰτία.

«Τί ἀστεῖον ποῦ εἶνε νὰ ὀμιλῶμεν διὰ τὸν Κάρολον διπλά του, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ ὅτι ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς γραπτῆς μας συνομιλίας! Ἰδέτε τον, δὲν σηκώνει τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ τετράδιόν του. Εἶνε τόσο εὐτυχὴς μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ὑπάρχῃ σχολεῖται τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα, ὥστε δὲν θέλει νὰ χάσῃ οὔτε στιγμήν. Μοῦ διηγῆθη ὅλα ὅσα ὑπέφερε πρὶν ἔλθω ἐδῶ. Δὲν ἀπορῶ πλέον διὰ τὴν ὑπομονήν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὑποφέρει τοὺς θυμοὺς τοῦ παπποῦ καὶ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς γιαιγιάς. Κατὰ βάθος ὁ παπποὺς τὸν ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ μολονότι τὸν κακομεταχειρίζεται κάποτε, τὸν ἐκτιμᾷ, διότι «δὲν ὑπάρχουν κατεργαρίδες εἰς τὴν οἰκογένειάν του, καὶ διότι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε καλὸ καὶ τίμιον παιδί, ἐργατικώτατον.»

Ἐεύρετε ποῖον ὑπαινίσσεται ὁ παπποὺς, ὀμιλῶν περὶ προσώπων ποῦ εἶχαν κατεργαρίδες εἰς τὴν οἰκογένειάν των;... Ἀλήθεια, κάτι ἔχω νὰ σας διηγῶ περὶ τῆς Δόρας Τόπλιφ. Κανένα κριτὸς δὲν τὴν χωνεύει, καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὴν κακολογοῦν ἀπὸ πίσω τῆς ὅταν ὅμως εἶνε ἐμπρός, τῆς κάμουν ἓνα σωρὸν ἐμενὰ δέξ. Καὶ ἐκεῖνα

ἀκόμη ποῦ λέγουν τὰ χειρότερα ἐναντίον τῆς, κολακεύονται εἰς τὸ ἔπακρον ὅταν καταδεχθῇ νὰ τας χαιρετίσῃ ἀπλῶς εἰς τὸν δρόμον. Αὐτὸ μὲ θυμώνει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἀλλ' ὅ,τι μὲ θυμώνει ἀκόμη περισσότερον. Εἶνε ἡ συμπεριφορὰ τῆς μίς Δόρας ἀπέναντι τῆς ἑνῆς Γαλιθίδος. Τὴν Τετάρτην, ἡ ἑνὴ ἐλθρομένη νάνῃς ἀπὸ νωρὴς τὴν φωτιά. (Ἀλήθεια, τί ἀφηρημένον κορίτσι ποῦ εἶνε! νομίζει κανεὶς ὅτι εὐρίσκεται αἰωνίως εἰς τὰ σύννεφα. Ἡ Χαρά λέγει ὅτι προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ καμμίαν ὁμοιοκαταληξίαν.) Λοιπὸν, τὴν Τετάρτην ἔκαμνεν ἓνα κρῦον διαβολομένο. Φωτιζὰ ἀκόμη τίποτε. Φθίνει ἡ μίς Δόρα Τόπλιφ.

«— Τί γὰρ αἶνε αὐτά; εἶπεν. Ἡ ἑνὴ, δὲν κάμνεις καθόλου καλὰ τὴ δουλειά σου!»

«Ἡ ἑνὴ δὲν ἀπεκρίθη. Γονατιστὴ ἀπέναντι τῆς θεομήτορος, ἐσώρευε ξύλα, τῶν ἐσπίων ὁ κληνὸς τὴν ἔπαινε 'στὸ λακιδὸν' ἔδωκε σὰν ἀρωστη. Ὁταν ὅμως ἡ Δόρα προσέθεσε καὶ μίαν ὕβριν, ἡ ἑνὴ ἐσηκώθη:

«— Πῶς μου ἐμιλεῖτε ἔτσι, Δεδοῖρα;

«— Ὅπως ἐμιλῶ πάντοτε εἰς τοὺς κατωτέρους μου! ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Ἡ ἑνὴ ἔδωκε μίαν πνιγμένην φωνήν, κ' ἔφυγε σκεπάζουσα τὸ πρόσωπον μετὰ τὰ χεῖρα τῆς. Ἐκύτταξε γύρω μου, διὰ νὰ ἰδῶ ποῖα θὰ ἔπερνε τὸ μέρος τῆς. Καμμία! ὅλαι, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Χαρά, ἔλεγε ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς στήλην ἄλατος, ὅπως ἡ σύζυγος τοῦ Λῶτ. Μοῦ ἤρχετο νὰ τας δείρω!

Ἡ ἑνὴ μονοῦσα ὅτι ἤμουν ἀκόμη πολὺ καινούργια, ὥστε νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράσω γνώμην...

«— Εἶνε φοβερόν! ἐφώνησεν ἔμπροσθέν μου ἡ Δόρα!

«Κ' ἔτρεξε κατόπι τῆς ἑνῆς, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἡμουν τόσο θυμωμένη, ὥστε ἔτρεμα

«Μὴν κλαῖς, καλὴ μου ἑνὴ, τῆς εἶπα, κ' ἐπέρασα τὸ χέρι μου εἰς τὴν μέσην τῆς ὅπως ἤμυρσα, — διότι τὸ χέρι μου δὲν εἶνε πολὺ μακρὺ, ἡ δὲ μέση τῆς πρέπει νὰ ἔχῃ περίμετρον τοῦλάχιστον ἑβδομήντα ἐκατοστῶν!

«— Ἀφῆστέ με! μοῦ εἶπεν ἀποθουσά με! καὶ ἄνοιξε τὸν σουγιάν τῆς με ὕψος τραχιόν.

Ἦτο τόσο ἐξημμένη, τόσο ἐξωφρενῶν, ὥστε ἐνόμισα πραγματικῶς ὅτι εἶχε σκοπὸν ναυτοκτονήσῃ. Κ' ἐπάγωσα ἀπὸ τὸν φόβον μου.

«— Ἦθελα νὰ πέθαινα! ἐφώνησεν ὅλοι μὲ περιφρονοῦν καὶ με μετχειρίζονται σὰν σκουπίδι τοῦ δρόμου.

Ἡ ἑνὴ ἐβεβαίωσα, καλὸν ὅλους τοὺς τόνους καὶ τοὺς τρόπους, ὅτι τὰ κορίτσια τὴν ἀγαποῦσαν, ἐνῶ κατὰ βάθος περιφρόνουν τὴν Δόραν Τόπλιφ. Ἀλλ'

ἐκείνη ἐπέμενε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ, ὅτι δὲν τὴν ἐλογάριαζε δι' ἄνθρωπον κανεὶς... Ὑποστηρίζουσα τὸ ἐναντίον, κατῴρωσα κάπως νὰ τὴν καθυσχάσω, καὶ ἄμῃ ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς μίς Λιγτρπόντου, τῆς διδασκαλίσσης μας, ἐσπρωξά γρήγορα τὴν ἑνὴν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, διὰ νὰ κλαύσῃ ἐκεῖ μετὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς, καὶ ἐπιστρέψασι εἰς τὴν τάξιν, ἐδοκίμασα νὰ νῶσθαι τὴν φωτιά.

«Δὲν ἦτο πολὺ φυσικόν, κυρία Φάγγ; Κάποια ἔπρεπε βέβαια νὰ τὴν ἀνάψῃ. Καὶ ὅμως δὲν φανιάζεσθε τί ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τὰ κορίτσια ἡ πρᾶξις μου! Ἐνῶμιζεν κανεὶς ὅτι ἔπεσε κεραυνός!

«Εἰς τὸ διάλειμμα ἡ Χαρά μοῦ ἐμίλησε σοβαρῶς.

«— Ὅχι! ἔσθῃς λοιπὸν νὰ πέρνῃς τὸ μέρος ὅλων τῶν ἀδικουμένων εἰς τὸ Κιμπασσέτον; μοῦ εἶπε.

«Καὶ ἐπειδὴ ἐσιμωποῦσα:

«— Μὰ τί σοῦ ἤλθεν, Αἰμιλία, νὰ κάμῃς αὐτὸ ποῦ ἔκαμες; μετὰ τῆς ἡρώτης ζωῆς.

«— Μὰ ἡμποροῦσα νὰ κάμω διαφορετικὰ; ἀπήντησα εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

«— Ἐταπεινώθης ἀπέναντι ὅλων!

«— Πῶς; καὶ νομίζεις, Χαρά, ὅτι ἡ Δόρα Τόπλιφ εἶχε δίκην νὰ μεταχειρισθῇ ἔτσι τὴν ἑνὴν; Ἀποκρίσου μοι σοβαρῶς.

«— Ὅχι, βέβαια, ὅχι! ἀπεκρίθη. Ἡ Δόρα εἶνε πολὺ ἀποτομῇ καὶ δεσποτικῇ! ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ τὴν πέρνῃ ὅπως εἶνε.

«— Καὶ διατί, παρακαλῶ;

«— Διότι εἶνε ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν. Νὰ ἤξευρες τί ὦρατον σπῆτι ἔχουν καὶ τί λαμπράς συναναστροφὰς ποῦ δίδουν!... Ἐπειτα, ἔτσι θέλει αὐτὴ. Ὅ, εἰ νὰ εἶνε ἡ κυρία, ὅ, εἰ νὰ μὲς σέρνει αὐτὴ, καὶ δὲν ὅ, εἰ νὰ τῆς ἐναντιόνοῦται καμμία εἰς τίποτε.

«— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, ἐφώνησεν ἔπειτα θέλει εἶτε μὴ, καθὼς φορὰν ποῦ θὰ

κάμνῃ ἀδικίαν, ἐγὼ θὰ ἐξεγείρομαι!... «— Ὡστε δὲν θέλεις πλέον νάνῃς εἰς τὸν κύκλον μας; μοῦ εἶπεν ἡ Χαρά. Ἀν μαλλώσῃς μαζί τῆς, ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε... θὰ σε ἀποκλείουν. Καὶ νὰ ἰδῇς, ὅτι δύσκολα θὰ σου συγχωρηθῇ καὶ τὸ σημερινὸν πρᾶξιμόνημα.

«Θὰ πιστεύετε, ἀγαπητὴ μου κυρία Φάγγ, ὅτι ἤρχισα νὰ κλαίω σὰν παιδί;... Ὀλίγον μ' ἐμέλε διὰ τὴν Δόραν Τόπλιφ ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι ἡμποροῦσε νὰ μου θυμώτῃ ὅλη ἡ τάξις, ἦτο πάρα πολὺ λυπηρὰ δι' ἐμέ. Ἡ φύσις

«Μὰ διατί εἶσθε τόσο ψυχρὰ μαζί μου;» (Σελ. 70, στήλ. α'.)

μου εἶνε τοιαύτη διὰ νὰ ζήσω, ἔχω ἀνάγκην τῆς ἐπιδοκιμασίας, τῆς υποστηρίξεως, καὶ προπάντων τῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων.

«Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, εἶνε ὅτι ἀντὶ νὰ με μεμφοῦν αἱ ἄλλαι, ἡ νὰ με ἀποκλείουν, ὅπως ἐφοβεῖτο ἡ Χαρά, μοῦ ἔκαμν ἀπεναντίας ἓνα σωρὸν ἐπαίνους, — ἀλλ' ἡ ἐννοεῖται εἰς τὸ αὐτό.

«— Ἡ Δόρα ἔγινε πάρα πολὺ ὑπερήφανη! μοῦ εἶπεν ἡ Βιργινία Κούρτις ἦτο καιρὸς νὰ το ἐννοήσῃ, καὶ εἰμεθα

πολύ ευχαριστημένοι πού την έβαλες
εις την θέση της, Αίμιλία.

«—Μπράβο, Αίμιλία! μου είπεν η
Καίτη Χάκετ: κάτω ο τύραννος!

«Και αυτή ακόμη η γλυκεία Μάρια
Σέλδεν μου έθλιψε την χείρα, λέγουσα:

«—Πώς χαίρω, πού εύρέθη έπιτέλους
κάποιος, να πάρη το μέρος της καί-
μένης της Εένης!

«Αυτό με παρηγόρησεν εις την έν-
τέλειαν. Έν τούτοις, τα ίδια εκείνα τα
κορίτσια περιεστοίχισαν μετ' ολίγον

την Δόραν και την ήκουσαν ως μνη-
τεϊόν! Πώς σας φαίνεται αυτή η δια-
γωγή, κυρία Φάγγ; Δεν θέλω να την
χαρακτηρίσω ως χαμέρπειαν και υπο-
κρισίαν, και όμως ομοιάζει τόνον!...

«Η μου πεπεισμένη ότι είχα κάμη
την Δόραν έχθραν Ουάισμον. Καθό-
λου! από τότε μάλιστα με μεταχειρί-
ζεται μ' ένα τρόπον τόνον εύλαβη. πού
μ' εκπλήττει.

«Απόψε επέστρεφα από το σχο-
λείον με την Καίτην Χάκετ, όταν η
μιά Δόρα Τόπλιφ μās έπλησίασε.

«—Τι ώραίαν ήμέρα πού είχαμε
σήμερα! μου είπεν επιχαρίτως.

«—Νομίζετε; της άπήνησα ξερώς.

«—Σας άρεσει το Κιμπκασέτον;

«—Άρκετά, μίς Δόρα... Σας εύ-
χριστώ διά το ένδιαιφέρον.

«—Μα διατί είσθε τόνον ψυχρά
μαζί μου; άνέκραξε.

«—Διότι έτσι ομιλώ πάντοτε εις
το ύς άνω τέρουσ μου!

«Έδάγκασα την γλώσσάν μου,
άλλ' ήτο άργά. Η Δόρα μās άφηκε,
χωρίς να είπη λέξιν.

«Όσον διά την Εένην, αυτή πιά δεν
είξεύρε πώς να μου φανερώση την εύ-
γνωμοσύνην της. Με γεμίζει μμπομό-
νια και μπισκότα, και μου έχει άφιερώ-
ση έως τώρα κ' εγώ δεν είξεύρω πόσα
ποιήματα.»

[Έπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

[Κατά το άγγλικόν της Σοφίας Μάυ]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

8

Και ολίγαι σκέψεις

[Ο άνθρωπος, και ο πρακτικώτερος
ακόμη, πρέπει να σκέπτεται, να φιλο-
σοφεί. Η σκέψις είναι η εύγενεστέρα
ενδήλωσις της ζωής και η ώρασιότερα
αγχολία του πνεύματος. Είς πολλούς
φαίνεται δύσκολον τούτο: άλλ' είναι εύ-
κολώτατον, άρκεί να γνωρίζη κανείς
την μέθοδον. Και διά να την
μάθετε, αντιγράφω εδώ από το Σημειώ-
ματάριόν μου μερικάς σκέψεις:]

*

Με πόσην σοφίαν ο Δημιουργός έτα-
ξε την Γέννησιν πρό του Θανάτου! Δι-

αφορετικά, πώς ήτο δυνατόν να γνωρί-
σωμεν την ζωήν;

*

Όταν σηκώνω τον ένα μου πόδα,
κατ' ανάγκην στηρίζομαι επί του άλ-
λου. Άθελών τον νόμον τούτον, η πη-
δω, η πίπτω.

*

Θνητέ, θέλεις να ζήσης; Προσπά-
θησε να μὴν άποθάνης.

*

Μειδιών, άποκαλύπτεις τούς δόντας.
Άν οι δόντες σου είναι ψευδείς, και το
μειδιάμα σου είναι ψευδές.

Υ. Γ. Άπραίτητον είναι η μία σκέ-
ψις να χωρίζεται από την άλλην, δι'
ένος η περισσοτέρων άστερίσκων.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΥΟ ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ

Θά σας διηγηθώ δύο μικρά άνέκ-
δοτα, πολύ διαφορετικά κατά την ση-
μασίαν και το διδάγμα, τα οποία όμως
έχουν και τα δύο ως θέμα μίαν... καρ-
φίτσαν. Ίδου το πρώτον:

Μία κόρησκα Πολωνίς. της οποί-
ας δεν ένθυμομυμαι πλέον το όνομα. —
έφορούσε πάντοτε εις το στήθος έν πε-
ριεργότατον κόσμημα. Ήτο χρυσούν
και άδαμντοκόλλητον: άλλ' εις το
μέσον, εις την τιμητικώτεράν θέσιν,
είχε μίαν κοινήν σιδερένιαν καρφίτσαν,
στραβωμένην μάλιστα ολίγον και σκουρ-
γιασμένην!

Είς όσους την έρωτούσαν δι' αυτό,
η κόρησκα διηγείτο τα εξής:

«Κάποτε ο σύζυγός μου συνελήφθη,
κατηγορούμενος δι' έγκλημα πολιτικόν.
Τούτο δεν μας φαίνεται παράδοξον, προ-
κειμένου περί Πολωνού πατριώτου, ο
όποιος ήγωνίζετο διά την άνεξαρτησίαν
της πατρίδος του... Οι τύραννοι τον
έκλεισαν εις υπόγειον και σκοτεινοτάτην
είρκτην. Τας πρώτας ήμέρας υπέφερε
την άπομόνωσιν και το σκότος με γυν-
ναιότητα. Άλλ' έπειτα τον κατέλαβε
τόση άπόγνωσις, ώστε ήσθάνθη ότι το
λογικόν του θά έσαλεύετο. Εύτυχώς, οι
τύραννοι, οι όποιοι τον είχαν στερήσει
από όλα, κάτι του είχαν άφιση: μίαν
καρφίτσαν, καρφωμένην εις το φόρεμά
του. Την άνεκάλυψε και την έρριψε κά-
τω. Έπειτα ήρχισε να ψάχνη διά να
την εύρη Μετά πολλήν έρευναν μέσα
εις το σκότος, την ήύρε. Την εξανάρρι-
ψε... Την ήύρε πάλιν, και έκαμε το
ίδιον. Με αυτόν τον τρόπον έπερνούσε
τάς ώρας του, όταν δεν έκοιμάτο εις το
άγχρον της είρκτης. Και με αυτόν τον
τρόπον έσώθη, διότι άν δεν ήτο αυτή η
καρφίτσα, άφεύκτως θά έτρελλαίνετο.

Όταν έλευθερώθη, μου την παρέδωσε,
να την φυλάξω εις ανάμνησιν. Και την
έδεσα, όπως βλέπετε, διά να την φορώ
πάντοτε... από εύγνωμοσύνην!

Ίδου και το δεύτερον:
Είς ένα τραπέζιτην των Παρισίων,
παραστάθη μίαν ήμέραν ένας νέος,
ζητών θέσιν. Ο τραπέζιτης άπήντη-
σεν ότι θέσις προς το παρόν δεν υπάρ-
χει, και ο νέος, υποκλιθείς, εξήλθεν.
Η ύβρις ήτο άνοικτή, και ο τραπέ-
ζιτης είδεν ότι ο νέος εκείνος, εξερχό-
μενος, έσκυφεν εις τον διάδρομον κ' έ-
σήκωτεν από το πάτωμα κάτι.

—Τί εύρήκατε; ήρώτησεν ο τρα-
πέζιτης.

—Α, τίποτε, άπεκρίθη ο νέος μει-
διών και κοκκινίζων: είδα κάτω μίαν
καρφίτσαν και την έσήκωσα.

Ο τραπέζιτης δεν είπε τίποτε, άλλ'
άμα ο νέος έφθασεν εις το τέλος του δι-
αδρόμου, τον άνεκάλεσεν:

—Έλάτε έδω, τῷ είπε: διά σας ύ-
πάρχει μία θέσις.

Είχε κάμη την σκέψιν, ότι ο νέος, ο
όποιος σηκόνει από κάτω μίαν καρφίτσαν
που καθέ άλλος θά περιεφρόνει, — και
ίσως ούτε θά την έδλεπε, — δεν ήμ-
πορούσε πρὸς να έχη όλα τα προσόντα
διά να εύδοκιμήσῃ εις το χρηματιστικόν
στάδιον. Καί τον έδέχθη.

Ο νέος εύδοκίμησε τῶνντι, και μετ'
ολίγον έγινεν ο μέγας και πολὺς τρα-
πέζιτης Λαφίτ. — Δεν είξεύρω όμως
άν έδεσε και αυτός την καρφίτσαν του
με χρυσόν και άδαμντας...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς το Νηπιαγωγείον:
Ο Διδάσκαλος: — Δύο η περιτότερα με
κρά αὐλάκια τί κάμνουν, Τοτό;
Τοτό: — ...
Ο Διδάσκαλος: — Ένα μεγάλο α...
Τοτό: — Βλάκακα! ...
Εστὶλη υπό του Διαβόλου Έσπερινου

Ο Γιαμτσιμπατσκος είχεν ένα γάτον κωφό-
ν, τον όποιον έλεγε Πιτσικόκον. Μίαν ήμέραν
τον έχασε, κ' έδημοσίευσεν εις την έφημερίδα
τα εξής:

«Απωλέσθη γάτος κωφός, άκούων εις το
όνομα Πιτσικόκος. Ο εύρον παρακαλείται κτλ.»
Εστὶλη υπό του Διαβόλου Έσπερινου

Άννα. — Ξεύρει, Μαρία: αύριον ο Μανώ-
λης και εγώ έχομεν τα γενέθλιά μας.
Μαρία, σοβαρώς. — Μη λέγεις, καίμένη, ά-
νοησίς. Πώς είναι δυνατόν να έορτάζετε και
οι δύο σας αύριον, άφ' ου ο Μανώλης είναι τρία
έτη μεγαλύτερός σου...
Εστὶλη υπό της Φειλοπάτριδος Τάδης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΛΗΘΕΝ η προθεσμία της ανανέωσης με δι-
καίωμα συμμετοχής εις το Λαχείον. Όσοι θά-
νανεύσουν η θα έγγραφούν από σήμερον, θά λά-
βουν μέρος εις το Λαχείον... του προσεχούς
έτους, αν δείξουν τότε μεγαλητέραν προθυμίαν
και άκρίβειαν. Έληξεν έπίσης και η προθεσμία
του Β' Διαγωνισμού Σεπταβωμάτος. Μετ' ο-
λίγας ήμέρας θά δημοσιευθούν τάποτελέσματα,
— έτοιμάσατε τας φωτογραφίας σας οι έγγρα-
φάντες από τρεις και άνω! — θα προκηρυχθῇ δέ
ο Γ' Διαγωνισμός, διά τον όποιον πρέπει να έ-
τοιμασθῃτε όλοι. Άλλ' ιδού, έλθε και η προ-
θεσμία της άπαντήσεως εις την ΙΓ' Κυριακήν
— φοβερά ήμέρα αυτή η 28 Φεβρουαρίου! — και
δεν μένει παρά η προθεσμία του Μ. Ποιητικού
Διαγωνισμού, η οποία λήγει την 15 Μαρτίου.

Είδα δσα μου γράφεις περί του σήματος,
Μόνωσις. Βεβαίως, τα μαύρα γράμματα πηγαί-
νουν καλλίτερα επάνω στο χρυσό, και καλόν
είνε, όπως λέγεις, το σήμα να γίνη επίχρυσον.
Τούτο όμως δεν θα έμποδίσῃ ίσως να κάμωμεν
και μερικά χρυσά, δι' όσους θά το θέλουν έτσι,
από άλλως τε κατά την όψιν δεν θά διαφέρουν
καθόλου. Χαιρετίσματα εις την Έρημίτιδα,
με την όποιαν τόνον ώραία έπεράσατε εκείνο
το άπόγευμα, μολοντί δεν είχατε και καμ-
μίαν δεσποινίδα Παρουσία...

Από την έπιστολήν της Γλυκείας Αλγής
[ΕΕ] πού τόνον ώραία μου περιγράφει τας δια-
σκεδάσεις της Άποκρύφας, αντιγράφω εδώ την άρ-
χήν: Εύτυχῇ θεωρώ τον έαυτόν μου πού ενεγρά-
φην και φίτος εις τοιούτον περιοδικόν, το ώραί-
ότερον εξ όσων βιβλίων έχω άναγνώσῃ μέχρι
τουδε. Τι άριστούργημα είναι αυτή η «Αίμιλία
Χώρα», τί έκτακτον το «Ναυτοπούλον», τί έλ-
κυστικά όλα, από της πρώτης σελίδος μέχρι της
τελευταίας! Πόσον θά έχανα, πόσον θά μετε-
πλούμην, Διάπλασις μου, εάν δεν είχα έγγρα-
φῇ!... Όταν έρχονται τα εξαδελφικά μου,
δεν καταφιλοῦν, μου κάμνουν ένα σωρό χάδια,
διά να τυς διαβάξω τον «Τάχην και Τότον».

Να είπῃς εις την νέαν μας φίλην, Άνέ-
πιστος Χαρά, ότι ο «κάλαθος των άχρήστων»
πού την τρομάζει τόνον, δεν είναι διά τας έπι-
στολάς των φίλων μου, πού δεν συνίθισαν ά-
κόμη να γράφουν. Πώς είναι δυνατόν να είναι
όλοι συνευθιμένοι; Πάντοτε η άρχή είναι δύσ-
κολη, και πάντοτε εγώ είμαι έπιεικής. Ο κά-
λαθος των άχρήστων είναι μόνον δι' ό,τι λαμβάνω
παρά τον Κανονισμόν και μετά την προθεσμίαν.
Όστε όταν είναι κανείς προσεκτικός, δεν έχει
να φοβήτῃ τίποτε!

Ακούσατε και αυτά πού μου γράφει τῷ Άρ-
θος τῷ Σολωμού: «Η Δωδεκάτη Κυριακή
σου μās έκαμε να γελάσωμεν πολύ. Η μαμά
και ο μπαμπάς δεν μπορούσαν να κρατηθούν
από τα γέλια. Και μάλιστα μετεχειρίσθη αυ-
τήν ως δόλωμα, και εις όσας φίλας μου ήρχον-
το την πρωτοχρονιάν να μας ευχθούν, την ά-
νεγίνωσκα με τρόπον εμφαντικόν διά να γελά-
σουν, διά να εύρουν εύχαρηστην, και έτσι
να τες γαντζώσω, με άλλους λόγους να ξεπα-
θώσω. Άλλά πού τα καταλαβαίνουν αυτά οι
άνθρωποι της ύλης! Μπορούντα, κοινάκια και
τα τοιαύτα είναι η εύχαριστησίς των η πνευμα-
τική τροφή δι' αυτούς μένει κατά μέρος.» Τι

να γίνη! Έτσι είναι ο κόσμος, και δι' αυτό το
ξεσπάθωμα δεν έπιτυγχάνει πάντοτε. Χρειάζε-
ται υπομονή και έπιμονή, έως νάνακαλύψῃ κα-
νείς, μέσα εις τους πολλούς ανθρώπους της ύ-
λης, και μερικούς ανθρώπους του πνεύματος.
Διότι υπάρχουν και τέτοιοι: εγώ, βλέπετε, έχω
χιλιάδας...

Η Διονυσία Πηγή διά το essuie-plume
της Ζαππίδος, προτείνει την λέξιν «πνευσκου-
πίστρα». Εύμορφη βέβαια δεν είναι, αλλά το
πράγμα το λέγει. Όσον διά το Σήμα, της ά-
παντώ ότι, όταν είναι καρφίτσα διαφορετική,
ιδιαιτέρου σχήματος και χρώματος, δεν είμπο-
ρεί παρά να διακρίνεται

Το Έγδοξον Μεσολόγγιον, το όποιον πά-
σχει την ίδιαν νόσον της Ζωηράς Φλογός—
δηλαδή πολυλογίαν, — της προτείνει να συνερ-
γασθούν διά νάνακαλύψουν κανένα φάρμακον
έως να ίατρευθώμεν μεν ήμεεις, να ίατρευσω-
μεν δέ και άλλους. Ο Άνανίας έγινε πάλιν
έξω φρενών. «Καλέ τι τα θέλουν αυτά! έγώ
ναξ' κόψιμο η γλώσσα και τελειώνει! τώρα
μάλιστα με τα άντισηπτικά, η έγχέρισται: είναι
εύκολωτάτη.»

Μια ώραία ιδέα του Διαβόλου Έσπερινού:
Να γίνεταί κάθε χρόνον ένας παιδικός χορός
της Διαπλάσεως— η μάλλον λευκός χορός, δη-
λαδή χορός ανυπόδρων, — εις καμμίαν μεγά-
λην αίθυσαν, αι δέ εισπράξεις να διατίθενται
προς έγγραφην άπόρων (ιδίαι εις τον χορόν θα
λαμβάνουν μέρος οι συνδρομηταί και ταδέλειά
των με τίμημα εισόδου. Ώραία ιδέα, μόνον πού
μās έρχεται την... Σαρακοστήν!

Δεν ήξεύρω τί κάμνει ο Άνανίας, Ασημο-
νημένη! άλλ' εγώ βέβαια δεν θά χρηρῶ ποτέ
υπέρ των κοιτιστών, ούτε υπέρ των άγοριών.
Μου άρεσει η ίσότης και... η όμόνοια. Τώρα
διά το Σήμα: άν δεν σου άρέσῃ το έπίχρυσον,
πάρε το χρυσόν: εύτυχώς ο μπαμπάς σου δίδει
όσα χρήματα θέλεις.

Η Βροτή τῷ Διδό μου γράφει: «Εγώ
φρονώ ότι ένίκησαν τα κορίτσια, ως λαόντα
τα περισσότερα Δ' Βραβεία. Και ως άποδείξιν,
ας παραδεχθώμεν ότι δεν έυδεις άλλα βραβεία,
παρά μόνον Πρώτα. Ποίη θά ήσαν τότε οι κα-
ταφανείς νικήταί; Τα κορίτσια. Λαίπν και
τώρα αυτά είναι, με την διαφοράν ότι η νίκη
των δεν είναι καταφανής.» Πώς σας φαίνεται
αυτό το έπιχείρημα;

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Η Προσφίλης Άνάμνησις [ΕΕΕ] μου έ-
στειλε το αντίτιμον διά νάναέσω την συν-
δρομήν τῷ ύπ' αριθ. 7 συσταθέντος υπό της
Πολυγύριμον Χρυσάλλιδος φιλομούσου παιδι-
ου, το όποιον παρακαλώ να μου φανερώση την
τωρινήν του διεύθυνσιν.

Λυπούμαι διότι δεν έχω άλλην έγγραφην να
σας άναγγείλω. Τόνον σπάνιοι λαίπν είναι φέ-
τος οι πλούσιοι και φιλόανθρωποι...

Έγκρίνουσα τα ψευδώνυμα των, δέ-
χομαι μετ' χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου
και εις τούς Διαγωνισμούς μου τους νέους μου
φίλους: Έρχεσθον (Ε. Ι. Κ. αυτό έξελεξα
έκ των δέκα) Φιλίσθον τῷ Σπετιδῶν (Δ. Δ. Γ.
έστειλα τούς τρεις τόμους) Δάττην της Αήμη-
τρος (Γ. Ε. εύχαριστώ πολύ διά τους τόνους
έπαινους και το ζεπρόν ένδιαιφέρον) Χαδιάρικο
Γατάκι (Τ. Σ. από οε λέγη έτσι η μαμά σου,
αυτό έδιόλεξα) Κανκασίαν Αρῶν (Ε. Σ. πολύ
εύμορρο το γραμματάκι σου: σου έστειλα χάρ-
την των Δύσων διά να μου στείλλῃς τακτικά
όσας εύρίσκεις: θά ίδῃς το όνομά σου εις τ'
Άποτελέσματα του Διαγωνισμού) και Φερ-
νάρδον Πῶ (Δ. Δ. πρό πολλού έστάλη ο χάρ-
της των Δύσων.)

Άλλαγαί ψευδωνύμων: Άσασκείδας
Λαρίσης (...) Αδὸν Καίσαρ τῷ Βαδῶν (εύχα-

ριστώ πολύ διά το ξεσπάθωμα: περί του άλλου
πού μ' έρωτάς, ακόμη δεν ήξεύρω τίποτε.)
Πρίγκιψ των Αθηνῶν (τί εύχάριστη έκπλη-
ξις! έδωσα την έπιστολήν σου εις τον Άνα-
νίαν, ο όποιος θά την χρησιμοποίησῃ: έννοια
σου και κανείς δεν θά σ' έννοήσῃ!)

Ο φίλος μου Μ. Δ. — του όποιου δεν έ-
λαβα προηγουμένην έπιστολήν, — άν θέλῃ νά-
λάτῃ ψευδώνυμον, πρέπει, κατά τον κανονι-
σμόν, να μου στείλῃ μίαν δραχμήν.

Άσασμοί Πληροφορίαι: η Μόνωσις
άσπάζεται την Άλλοπρόσάλλον και την συγ-
χαίρει διὰ το Βραβείον, εύχομένη και εις άνώ-
τερα — ο Πίθηκος τῷ Βορρέου πληροφορεῖ
το Κεντρί δι: έχει μερικούς ποινικούς, και θά
τούς στείλῃ με τον Ίπουργόν των Ποινικῶν,
τον όποιον θά καλέσῃ έπίτιδες από το...
Ποινικοηθική Κερκύρας — η Δουκίσσα των
Σαλώων άσπάζεται το Άρθος της Κερκύ-
ρας, το όποιον γωρίζει πολύ καλά — ο Πλα-
νήτης Αφροδίτη άσπάζεται το Άρθος της
Άρετης, το όποιον ένόησε — το Φθινοπω-
ρινόν Ρόδον χαιρετῇ το Εύμοιον Άρθος και
ζητεῖ τα δεύτερα όρχικά (3) της Μυστηριώδους
Φύσεως — η Λαυτοπούλα της Άνδρου ζη-
τεῖ το όνομα της Ζίρας δι' ανταλλαγῇς Μ.
Μυστικῶν — η Άλκυονις ζητεῖ ταρχία της
Λαυτοπούλας της Άνδρου και την διαμονήν
της Άμυδρῆς Αήμψεως — η Πειραική Νδῆ
συγχαίρει τον πρώτον Σιρ-Λα-Φαλονά διὰ
την έτοιμότητα πού έδειξε να καταλάβῃ άλλος
το ψευδώνυμόν του — ο Αίγαλλος Μεθάνων
συγχαίρει τον Νίκωρ Κατερινόπουλον διά το
βραβείον του και του εύχεται εις άνώτερα —
η Διονυσία Πηγή ένθυμεί να έχῃ άλλην ο-
γραφίαν με την Αθώαν Καρδίαν και Παιδι-
κήν Χαρίν, ζητεῖ δέ το όνομα της Θαλασσο-
πούλας και Ναυτοπούλας της Άνδρου δι'
ανταλλαγῇς Μ. Μυστικῶν — το Έγδοξον
Μεσολόγγιον άσπάζεται τον Ρακουσάλλεκτην
τῶν Παρισίων — ο Θεοπρόβλητος Μερήλ
χαρετῇ την Ίδακινήν Γλυκίτητα — το
Πράσινο Χαθαίρι χαιρετῇ το Διαβολάκι Πει-
ραιδῆς και το έρωτά άν ήτο εις τον Καρνάβα-
λον μετεμφετισμένον εις διαβολάκι — ο Διά-
βολος Έσπερινός πληροφορεῖ την Ζημιόγαταν
ότι γιά πείσμα (έτρόμαξα να διαβάσω αυτή τη
λέξη!) θά φαίνεται την Σαρακοστήν, αφού λέγη
ότι τότε κρύβονται οι Διάβολοι — η Έσμε-
ράδα ζητεῖ το όνομα της Μέμφιδος δι' αν-
ταλλαγῇς Μ. Μυστικῶν — η Μυστηριώδης
Φύσις άσπάζεται την Αδραν της Κερκύρας και
ζητεῖ τόνόμ της δι' ανταλλαγῇς Μ. Μυστικῶν
— ολίγα έμειναν διά το προσεχές.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάναλλά-
ξουν: ο Όβελλόκος της Κλεοπάτρας, με το
Σμαράγδιον Περιδέραιον. Μετεξεδέσθη
Μπουκετάκι, Μέμφιδα και Σαμιακήν Ση-
μαίαν — η Παύλας με την Νεραΐδαν των
Σπετιδῶν και Άνδρείκελλον — ο Λιονοσκε-
πτης Ταύρετος με το Κορινθιακόν Κῆμα —
ο Χωλός Διάβολος με το Κορινθιακόν Κῆμα.
Χαλκιδάικη Νόκτα, Βοσκοπούλας της
Αίρφης και Νύμφην τῷ Σηκούνα — ο Πί-
θηκος τῷ Βορρέου με την Φιλοπάτριδα Κερ-
κυραίαν, Μικρόν Βιολιστήν και Κεντρί —
η Αύρα τῷ Πηλίον με την Βοεροπούλαν,
Μολὼν Λαβὲ και Άλσος της Κηφισιάς —
ο Όφέλιος Τρωαδίτης με την Αδρῶν τῷ
Παρασῶν, Άρθος Έλπίδος, Αύραν τῷ Πη-
λίον, Νύμφην τῷ Σηκούνα και Έκατόγ-
χηρα — η Αεροναυτοπούλα με τον Ήροα
τῷ Σουλίου — η Μόνωσις με το Κεντρί και
Άγγελον της Αγάπης — ο Φάσος με τον
Μέλλοτα Δόκιμον, Παριστρίαν, Άστέρα
της Ανατολής, Πύραμον και Σπήλαιον Δο-
ξαπατῆ — το Κερβάνιον της Έρμιον με
το Βολιώτικο Κρασί, Δουλοῦδι της Καρδιάς,

Ἀμυδρὰν Λάμψιν καὶ Διαβολογιάτρον — ἡ Πειραϊκὴ Νύξ μὲ τὴν Ἀνδρὰν τῆς Ἐρήμου, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Ἀγγελον Χαῤῶς, Βοσχὸν τῆς Ροδόπης καὶ Ὀφελίον Τρωαδίτην — ἡ Θερμὴ Βροχὴ μὲ τὸ Καλῶς Ὁρίσας, Ἐξόριστον Ναπολέοντα, Ἀμυδρὰν Λάμψιν καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν — τὸ Ἀγρὸ Περιστεράκι μὲ τὸ Σμαράγδιον Περιδέραιο, Λευκὸν Κρίνον, Λιθέρα, Μαρίδαν τοῦ Ἐνρίπου καὶ Βροτὴν τοῦ Διός — ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶνων μὲ τὸν Δούκα δ' Ἀλασῶν, Γιοχάννεν, Ἄνθος τῆς Ἑλπίδος, Ἐνθυμὸς, καὶ Μικρὸν Βιολιστὴν — ὁ Πλανήτης Ἀφροδίτῃ μὲ τὴν Κάριεν Σύλβαν, Βοσχὸν τῆς Ροδόπης, Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, Ζαπτίδα καὶ Κονασμίδον — ἡ Ἀλκωνίς μὲ τὸν Ἀγγελον Ἀνγερινόν, Χρυσόπτερον Ἀλκωνία, Ζίραν, Κάριεν Σύλβαν καὶ Ἑλληνοπούλιαν — τὸ Ἀνδρείκελλον μὲ τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα, Δὲ ρέ-μι, Κυθαθηνιώτῃ μὲ τὴν Ἀσπονγημένην — ἡ Διονυσία Πηγὴ μὲ τὸν Λιθέρα, Πορτοχάλα τῆς Σπάρτης, Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν, Μόωσιν καὶ Νερτίδαν τῶν Σπετσῶν — τὸ Ἐνδοξον Μεσολογγιον μὲ τὸν Γιαμτομυτσίχον, Ἀθῶν Καρδίαν, Μεσολογγίτικα καὶ Ἄνθος τῆς Ἑλπίδος — τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος μὲ τὸ Σερπαντῆρ, Ἀγρὸ Περιστεράκι καὶ Γιαμτομυτσίχον — ὁ Διάβολος Ἐσπερινὸς μὲ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν, Ἀθῶν Καρδίαν, Πικραμένην Καρδοσίαν καὶ Χαρομένην Καρδοσίαν — ἡ Μεσσηρινὴ Ἀκτὴ μὲ τὸν Ζώριγγ, Ὁχθὴν τοῦ Σικονάνα, Ἀφρικανικὸν Ἥλιον, Νεαρὰν Ὑπαρξιν καὶ Ἀρθορόρον Κάριστορον — ἡ Μυστηριώδης Φύσις μὲ τὴν Ἀῦραν τῆς Κερκίρας, Κωπηλάτιδα Κίθρον, Νοσταλγὸν Ἑλλήνα καὶ Ἀντιγόνην — ἡ Εὐχαρις μὲ τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων, Χρυσανθεμίδα καὶ Ἀντιγόνην — ἡ Μελιχρὰ Ἀκτὴ μὲ τὴν Μικρούλιαν Πατριαν, Προσφιλὴ Ἀναμνην, Ἀγγελον τῆς Χαῤῶς καὶ Τζὼν Μπολλ.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀνταποδώσιν πρώτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Φιλοπάτριδα Ἰάδα [EE] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν σου νὰ το ἤκουεν ὁ Ἀνανίας, σήμερα σοῦ ἔχει καὶ ὀλίγους ρεμβασμούς : Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων [E] γι' αὐτὸ σκάκις ; ἔννοια σου καὶ θὰ το πῶ τοῦ Ἀνανία νὰ σοὶ στείλῃ μίαν συνηγμένη ὁμιλίαν ἐν τοσούτῳ εἶσαι πολὺ ἀξέπαινη ποὺ καταγίνεσαι εἰς τὴν μαγειρικὴν Φιλοδόφον Μακεδόνα (δὲν εἰμπορὸν νὰ δημοσιεύσω αὐτὴν τὴν πληροφορίαν) Πλανήτην Ἀφροδίτῃ (εὐχαριστῶ πολὺ) Ζιζάνιον Γυμνασίον (ναὶ ἡ Ναυτοπούλιαν τῆς Ἀφρόν, Ἀλκωνίδα, Μικρὰν Ἀμαλόν, Ἀνδρείκελλον (ἔσπειλα) Ἀιγιάλδον Μεθάνων, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Κόρη τῆς Σινώπης (οἱ τόμοι ἐστάλησαν συγχρόνως μὲ τὴν ἐπιστολήν, ἀλλὰ θὰ ἐβράδυνον ἴσως εἰς τὴν λογοκρισίαν, ἐλπίζω νὰ τοὺς ἔλαβες πλέον πῶς δὲν σου ἤρεσαν τὰ μακρόνια τοῦ Ἀνανία ; τὰ ἐδοκίμασες ;) Κρόταλον (περίεργα τὸ ὄνειρά σου, ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ κακογραφία δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ, εἰ) Μανταρινόφρον, Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα, Ὀλυμπιον (ἔσπειλα) Μιθριδάτην (ἀφοῦ αἱ ἰδέαι εἶνε ἰδικαί σου, δὲν περὶ αὐτὰς ἐγράψην ὁ μπαμπᾶς) Ἀλὼν Διάβολον [EE] ὅλα τὰ καλὰ τὰ εἶχαν αἱ ἐπιστολαὶ σου μόνον ἡ συνομιλία τοὺς ἔλειπε, τώρα τὴν ἔχουν καὶ αὐτὴν, ὥστε δὲν ἀπαιτῶ πλέον τίποτε) Θεοπρόβλητον Μορηλ (ὅχι ἀκόμα, ὥστε φρόντισε νὰ σταλοῦν) Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας (ἔχω καὶ εἰς τὸ Κάριον, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔχω τοὺς περισσύτερους) δὲν θὰ

ἦτο κάπως προσβλητικὴ ἐκείνη ἡ πληροφορία σου ; βεβαίως τὴν ἐγράψαι χρεὶν ἀστείτητος, ἀλλὰ θὰ το ἐνόησθ' ὁ ἄλλος ;) Κλέαρχον, Ἐρμιόνην Σανθοπούλου (μὲ εὐωχίας πράγματα ποῦ τὰ λέγει ὁ Ὁδῆγος) σὲ παραπέμπω εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον φυλ. Γ' σελ 10, εἶδες τὸ ψευδώνυμόν σου ;) Πράσινο Χαβιάρι (πολὺ μου ἤρεσαν ὅσα μου γράψεις περὶ τοῦ δυστυχούς μας φίλου) Βῆθ, Ἀλεξογιάννην (εὐχαριστῶ πολὺ) Τριφύλλιν (ἔσπειλα) ἔγινες καλὰ ; εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπαθώματα) Ἀνδρομάχην Βρεττοῦ (ἀν δὲν εἶδες ἔως τώρα κανέν, σημαίνει ὅτι ἡ συλλογὴ σου ἐχάθη) Μεσσηρινὴν Ἀκτὴν, (ἔσπειλα 25 τετράδια) Μυστηριώδη Φύσιν [E] βέβαια ἦτο λάθος τυπογραφικὸν καὶ σοὺ γράφω ἐδῶ ἐν εὐθυμῳ, διὰ νὰ ἐκρηθῇ) Ὀφελίον Τρωαδίτην (εὐχαριστῶ τὰ ἔριστα εἰς τὸν Σύλλογόν σου, ἀλλὰ δὲν ἔχω νὰ σε διατάξω τίποτ', ὅτι κρινεταὶ καλὸν καὶ ὅτι εἰμπορῆται θὰ τὸ κάμετε μόνοι σας) Βράχον τοῦ Φαλῆρου (ναὶ) ἀλλὰ νὰ γράψης πάντοτε καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου μαζί μὲ τὸν ὀνόματά σου) Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου [EE] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν σου μὲ συνεκίνησε) Μικρὸν Καλλιπύχην, Ἀρταγίδαν (ἔσπειλα) εὐχαριστῶ πολὺ) Εὐχαρίαν (ἔσπειλα) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τῆς εὐχάς) Μελιχρὰν Ἀκτὴν, κ.λ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Φεβρουαρίου ἠπανητήσω εἰς τὸ προτεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάτ' μέχρι τῆς 7 Ἀπριλίου.

Ὁ γάτος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δίδω νὰ γράφωται τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλου, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

109. Λεξιγρίφος.

Δὲν ἀργεῖ πολὺ ἓνα ψάρι
Σὲ λουλούδι βλο γάρι,
Λύττα, νὰ μεταβιῇ
Κτηρικὴ ἀντωνυμία
Ποῦ θὰ ἐρῃς μ' εὐκολία
Ὡς οὐρὰ ἂν τοῦ κολληθῇ.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀμαρυνίδος

110. Συλλαβόγριφος.

Ἐν νὰ γράμμα ποταμὸς
Νὰ ἐνωθῇ θελήσῃ,
Ὡραῖον ἄνθος παρυσύς
Ὁ λύτης θὰ μυρίσῃ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλλήνου

111. Τονόγριφος.

Τῆς Τουρκίας ποταμὸν
Ἄν, προπαρευνονίσῃς
Κ' εἰσαι αὐτὸ ποῦ θὰ βρεθῇ...
Τότε ἀφεντικὸς θὰ μὲ λύσῃ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου

112. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς χώραν γνωστοτάτην εὐθὺς θὰ μεταβῇ,
Ποῦ εἶνε στήν Ἀσίαν, ἀρκεῖ νὰ το θελήσῃ :
— Μὰ πῶς ; — Ἐκ τῶν προσώπων αἱ λάβης
[τῆς Γραφῆς]

Ἐν κακορημισμένον καὶ ἀναγραμματισμῷ ;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Φανή-Φαν

113. Ρόμβος.

1. — Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὄγδατον σὲ δάσος
[θὰ εὐρῇ-]
2. — Τὸ δευτέρον ἓνας Θεὸς θὰ σχηματίσῃ
[εὐθὺς]
3. — Τὸ τρίτον εἶνε νόμισμα, ἀλλ' ὄχι
[ἐλληνικόν]
4. — Στὸ Κράτος ἐβόλκευσε ποτὲ τὸ Περ-
[σικόν]
5. — Θεότητα τὸ πέμπτον μου τῶν ποτα-
[μῶν δηλοῖ]
6. — Κι' ἀντωνυμία τέλος τὸν ρόμβον συμ-
[πληροῖ]

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κρεβάτους Νίκας

114. Κλιμακωτόν.

Γάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι
διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε
νὰ ἀναγνώσκειται : δεξιᾷ Ἀπό-
στολος, ἀριστερᾷ ἀρχαῖος Θεός,
εἰς τὴν ἄνω βαθμίδα πόλις τῆς
Γαλλίας, εἰς τὴν μεσαίαν πρό-
θεσις καὶ εἰς τὴν κάτω μέλος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Παρηγοῦ Ἀγγέλου

115-116. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ γέρων δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ Νέος.
2. — Ἡ ἔλη δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ Πνεῦμα.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κωνσταντίας

117. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Γάννη, δὲν σου εἶπε τίνας ἦσαν τὸ που-
λί, ποῦ κρατοῦσε ὁ Κώστας ;
— Ποῦ πουλί ; ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτε.
— Πῶς δὲν εἶδες ; Ἀγκαλὰ ἐσὺ δὲν βλέ-
πεις ποτέ... Πῶς ἔως οὕτως τοὺς συνδρομητοὺς
τῆς Διαπλάσεως, νὰ σου ποῦν καὶ τί πουλὶ
ἦταν.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Λυδίας τοῦ Κόμμου

118-122. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀν-αλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, σχηματίζεαι ἄλλαι τόσας λέξεις :

Ἐλίκη, ποῦς, ἦλος, ἄλλος, ραός.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Πυθαγορείου Φύσεως

123. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον, τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν
Κράτος τῆς Εὐρώπης :

1. Θεὸς ἀρχαῖος. 2. Ὀρυκτόν. 3. Μυῖσα.
4. Βασιλεὺς μυθικός. 5. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κικρυαϊκοῦ Ροδαίου

124. Ἑλλητισοῦμφωνον.

ααεε - ααου

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους τῶν Κυθίων

125. Γρίφος.

: : : Δ' +

ΥΡ

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαπορευιστοῦ

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλου 51-59

608. Ἰππίας (I, πῖ. ἄς.) — 609. Αἰθὴρ (αἶθ-
θῆρ) 610. Ἰακμος - Αἰμος.

611. Α 631. Κ

ΜΕΝ Υ Γ

Σ Ο Υ Σ Α Δ Τ

Ο Ρ Υ Κ Τ Ο Ν Ο Ο

Μ Υ Σ Τ Η Ρ Ι Ο Ν Σ Α Κ Ο Σ

612. Δωρὸς-δωρον. — 614. Παγωτό (ΠΑ-
ΓΩ ΤΟΤὸ μου) — 618. Τῆς Δρέσδης ;

(1813) τῆς Λειψίας (1813), καὶ τῆς Σαξωνίας ;

(1866) — 616. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Α,

1, : Ἀρτίος, Ἰανός, Γραῖα, Λεῖα, Ἠλιαίς

= ΔΙΓΓΗ. — 617. ΠΑΡΟΣ - ΑΘΗΝΑ

(Παρμενίων, Αἰθῆναι, ΡΗγος, ὈΝος, ΣΑῦ-
ρα.) — 618. Οὐδεὶς πρὸ τοῦ μαθεῖν ἠπίστατος. —

619. Προσοχὴ εἰς τὰ δείκνυρα ὑποκείμενα.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομηταὶ τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παίδων»

ὅσοι δὲν δύναται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν
των ὅπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακα-
λοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν
ᾧ ὀδησάθ' καθηγετὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλ-
τον, (rue Pouschkin No 70), εὐγενῶς
ἀναδεχόμενα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἡμε-
τέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν.
Παρὰ τὴν αὐτὴν κ. Ἀντιπροσώπων ἐγγράφονται
καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ ὁμοσπονδίας πόλεως τῆς
Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ
ἀποστολῆς τῶν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς
«Βιβλιοθήκης» τῆς.